

Vonaton

Pálcika elvonatozott, pifi-piufi, sssss, így, Szombathelyre. Közben kattintgatott a fényképezőjével, aztán jól elfáradt, de másnap korán kelt, és visszavonatozott Dudapestre, pifi-pifi, ssssss. Bocsánat, Budapestre.

De a szombathelyi állomáson még meglepetés érte. Mert megszólították. Eléggé recsegős hangon:

– Tisztelt utazóközönség! Én vagyok a Hangosbemondó! Én aztán mindenkinek bemondom! A nagyothallóknak, a süket bácsiknak és a még süketebb néniknek is bemondom. Maga ott, uram, igen, maga, hiába fogja be a fülét, magának is bemondom. Szóval azt mondom be, hogy kérem Pálcikát, azonnal szálljon föl a dudapesti gyorsra. Fölhívom Pálcika figyelmét, hogy útközben lát majd nyuszit, őzikét, tehenet, birkát, vadászt és gumicsizmás madarászt. Punktum, kész, és becsinált fityfiritty.

A Hangosbemondó elhallgatott. Pálcika, miközben fölkapaszkodott az egyik kékre firkált vagonba, azt dűnnyögte, ő aztán semmiképpen sem lát majd nyuszit vagy dunántúli elefántot vonatozás közben, mert aludni fog a szép, kényelmes, tiszta kupében. Így is lett, aludt, mint a bunda, meg annak a bátyja, a zubunda. Csakhogy amikor megérkezett Budapestre, és kiszállt a vonatból a Déli pályaudvaron, egyszeriben az eszébe jutott, mit álmodott a szép, kényelmes és tiszta kupében. Nyuszit, őzikét, tehenet, beeeee birkát

álmodott. Még egy ugráló kecskegidáról is álmodott! De nem csak úgy egyszerűen. Hanem bonyolultan álmodott. Ugyanis a kecskegida kék kalauzsapkát viselt. És az volt a jegykezelés, hogy megette a jegyét, mert az egy salátalevél volt. Nahát, micsoda egy álom az ilyen álom?!

